

„Geniální!“
SHARI LAPENA

„Tuhle knihu neodložíte!“
B. A. PARIS

vždycky je to manžel

Pokud to není nejlepší kamarádka...

Michele Campbell

vždycky
je to
manžel

vždycky
je to
manžel

Michele Campbell

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím St. Martin's Press, LLC.
Všechna práva vyhrazena.

Copyright © Michele Rebecca Martinez Campbell, 2017
Translation © Monika Pavlisová, 2018
Cover © Book Makers, 2018
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-083-3 (pdf)

*Mému manželovi,
který se mě nikdy nepokusil zabít.
Aspoň pokud vím...*

*Bezpochyby jsem si zasloužil své nepřátele,
ale nemyslím si, že jsem si zasloužil své přátele.*

– Walt Whitman

část první

1

Současnost
Večer jejích čtyřicátých narozenin

Klopýtala temným lesem a ze stromů jí do vlasů a na večerní šaty pršely kapky deště. Boty měla obalené blátem a třásla se zimou.

„Hej,“ zavolala. „Tohle je šílené. Boty mám úplně promočené.“

„Už je to jen kousíček.“

Byla udýchaná a příšerně ji bolely nohy. Jestli zakopne a upadne, rozhodně to nebude dobré pro miminko. Prošli zatáčkou. Konečně viděla před sebe a najednou věděla, kde jsou. Když spatřila přízračný obrys tyčící se v dálce, zůstala stát jako přimražená.

„Proč?“

„Ty víš proč.“

Během pár minut došli k patě mostu. Do obličeje jí foukal mrazivý vítr, který s sebou nesl vůni rozkládajícího se listí a ledově studené vody. Přes most teď byly rozestavěné zábrany, které blokovaly vstup, společně s řadou výstražných nápisů. *Nebezpečí. Soukromý majetek. Zákaz vstupu.* Ty značky tam byly z bezpečnostních důvodů, ale pokud ona věděla, místní mládež se stále nadšeně vrhala z mostu do řeky. Čím víc lidí tu zemřelo, tím větší to byla výzva. Mladí neznají strach; ve svém věku ještě nemají

zkušenosti. Měla by jim to osvětlit. Někdo zemře a životy těch, co zůstanou naživu, se navždy změní.

„Nevím, co se snažíš dokázat tím, že jsme zrovna tady,“ řekla a hlas se jí chvěl pláčem. Ale neotočila se.

Udělalí pár kroků dopředu, překročili starý polorozpadlý kovový plot a šli dál, až došli k místu, kde dřív býval střed mostu. Tady to bylo. Ta propast, do které se zřítil tehdy, když zmizel navždy. Podívala se dolů a viděla, jak se voda valí přes kameny. Radnice měla snahu otvor zakrýt sbitými prkny, ale celkem to odflákli. Během let to tady „opravovali“ mnohokrát, ale nikdy nenašli dost peněz na tu jedinou opravu, která by měla smysl, tedy na to, aby celý ten zpropadený most jednou provždy strhli dolů. Voda dole pod nimi vířila a pěnila. I přes bušení svého srdce slyšela ten hukot až nahoru.

„Ne,“ řekla a odstoupila dál od okraje.

„Běž a skoč.“

„Běž... *a skoč*.“

„Běž a skoč. Sama víš, že to chceš udělat.“

2

O dvacet dva let dříve

Když procházela břechtanem porostlou Briggsovou branou, prohýbala se Aubrey Millerová pod tíhou své obrovské tašky, a když potom poprvé na vlastní oči spatřila světově proslulé univerzitní náměstíčko Quad, zastavila se a nechala tašku spadnout na zem. Byl překrásný pozdně letní den, ona se otáčela kolem své osy a nasávala do sebe to, jak to na tomto místě vypadá a voní. Zeleň tráva, staré cihly, stromy tyčící se k nebi. Země zaslíbená. Aubrey o téhle chvíli snila ode dne, kdy si před třemi lety v kabinetě výchovné poradkyně na střední škole v Las Vegas poprvé vzala do ruky brožuru Carlisleovy univerzity. Navzdory všemu stojí teď po třech letech nepřetržitého učení se a taktizování právě tady. Univerzita byla ještě krásnější, než jak si ji v duchu vysnila. Fotografie nemohly to místo zachytit. Ten pocit klidu, který proudil z uhlazených cihel, bodré pokřikování studentů, kteří se vzájemně zdraví. Všude, kam se podívala, viděla studenty v doprovodu jejich rodinných příslušníků – studenta Carlisleovy univerzity bylo snadné identifikovat: podle drahého batohu, zabíraného tašky, který vleče kartonové krabice, hezké mamky s luxusní značkovou kabelkou a štěbetajícího hejna mladších sourozenců. Aubrey tu byla sama. Její stipendium nepokrývalo

letenku pro matku, která by s ní letěla přes celou zemi až na východní pobřeží jen proto, aby za ni vybalila oblečení a při objetí na rozloučenou se v slzách zhroutila. Říkala si, že je to tak dobře. Její matka, která nedodělala ani střední školu, protože v sedmácti porodila Aubreyinu sestru, by sem nezapadla. Místo, jako byla Carlisleova univerzita, si neuměla ani představit, natož aby měla ponětí, jak se na něm chovat.

Aubrey si hodila tašku na rameno a z kapsy u kalhot vytáhla mapu kampusu, aby zjistila, kde je. Její kolej se jmenovala Whipple Hall a měla být někde na tom nádherném čtvercovém náměstí. Na jednom konci byla Sín zakladatelů se slavnou sochou Eliase Carlislea s lucernou vědění v ruce. Jakmile Aubrey sochu uviděla, hned věděla, kde je, a během chvilky už jako očiřovaná zírala na ladnou cihlovou fasádu svého nového domova – koleje Whipple Hall. Nemohla uvěřit, že se jí poštěstilo žít právě tady, když v dětství vystřídala řadu odpudivých bytů s kapajícími dřezy a zatuchlými chodbami. Tohle byl zázrak.

Vstupní hala se po přechodu z jasného denního slunce zdála být tmavá. Aubrey šla podle cedulí s nápisem Registrace a došla až do společenské místnosti, kde podala svůj řidičský průkaz usměvavé dámě za stolem. Zatímco se ta žena probírala krabicemi s obálkami, aby našla Aubreyiny přihlašovací dokumenty, prohlížela si Aubrey okolí: obložení z tmavého dřeva, krb s elegantní mramorovou římsou, třpytivý mosazný lustr. Nábytek ve společenské místnosti byl pohodlný a očividně hodně používaný. Byla tam knihovna plná starých ročenek a deskových her. Nikdy v životě nebyla na místě, které by bylo tak prodchnuté historií. Na Carlisleově univerzitě během staletí odpromovaly tisíce slavných lidí. Vědci, spisovatelé – i prezidenti. Úplně je viděla, jak posedávají přímo v této místnosti a věnují se nadmíru duchaplným konverzacím. Představovala si sama sebe, jak tady studuje

a jak před plápolajícím krbem za chladného zimního večera mluví o svých nápadech nebo třeba jen popíjí kakao se svými spolu-
bydlícími.

Spolubydlící.

Pomyšlení na spolubydlící Aubrey trochu pokazilo náladu. Začátkem léta rozeslalo ubytovací oddělení jejich jména, adresy a fotky a vyzvalo všechny zúčastněné, aby se spolu spojili. Zdálo se, že účelem je navázání spolupráce ohledně vybavení pokoje – kdo přiveze miniledničku, kdo reproduktory, takové ty věci. Aubrey neměla čím přispět, měla jen pár kousků oblečení, které teď vlekla na zádech, ale napsala jim, protože toužila své spolubydlící hned poznat. Aubrey už si je v duchu díky fotkám a povrchním životopisným údajům představovala. Blondýna s dokonale vytvarovaným zvednutým nosíkem, která bydlela na Park Avenue a chodila do luxusní soukromé internátní školy, byla v Aubreyiných představách dívkou z bohaté rodiny, která stojí na začátku svého dospělého života, má koně a hraje tenis. Brunetka s brýlemi a zlatým křížkem na řetízku kolem krku byla tichá, snaživá a věřící. Ale třeba se plete. V každém případě umírala touhou poznat je blíž, takže sedla a napsala dva dlouhé, upovídané dopisy, ve kterých se každé z nich ptala úplně na všechno – rodinu, střední školu, oblíbené a neoblíbené věci, co by chtěly studovat, prostě na všechno, co Aubrey napadlo. Ty dopisy odeslala už před dvěma měsíci a každý den kontrolovala schránku, jestli nepřišla odpověď. Vůbec se neozvaly, nenapsaly ani řádek.

Aubrey se dlouho soustředila na to, aby se na Carlisleovu univerzitu vůbec dostala, potom na vyřízení finanční podpory, letenky a taky na to, aby vydělala dost peněz a pomohla tak mámě vyrovnat účty, než odjede, takže vůbec nepřemýšlela o tom, jaké to bude, až tu doopravdy bude žít. A kdykoli ji to napadlo, okamžitě se jí vybavil debakl s dopisem spolubydlícím a udělalo se jí

špatně od žaludku. Určitě to byla její vina, že jí neodepsaly. Aubrey věci spojené s přátelstvím nešly. Na střední škole si vždycky zapisovala všechny předměty v pokročilé úrovni, takže když zrovna netrávila čas po brigádách, které sháněla, kde se dalo, neustále se učila. Nemyslela si o sobě, že je nějak přehnaně ambiciózní, jen se potřebovala dostat pryč. Matka pracovala jako servírka na směny od nevidím do nevidím, s otcem se neviděla, starší sestra přespávala, kde se jí zachtělo, a někdy se celé dny doma ani neukázala. Aubrey se naučila číst hodně brzy, aby se doma po nocích necítila tak osaměle. Knihy jí dělaly společnost a staly se jejími kamarády. Byly vřelejší než lidé a méně ji ohrožovaly. Ve škole měla spolužáky, kteří by se k ní ani zanic nepřiblížili, protože její rodina pro ně byla takzvaně white trash. Pak měla spolužáky, kteří by ji mezi sebou uvítali, jenže ti se vyžívali v drogách, sexu a mejdanech a jen by ji stáhli ještě víc dolů. Výsledkem bylo, že neměla žádné kamarády a žádný společenský život. Nelitovala toho. Vždyť se podívejte, kam ji to dostalo. V osmnácti letech stojí tady, na začátku cesty ke splnění svých snů. Jen zkrátka netuší, jak být správně hustá holka. Není divu, že jí spolubydlící neodepsaly.

To se teď ale všechno změní. Teď začne její skutečný život. Všechno to, co udělala v minulosti špatně, teď napraví. Jestli kdy byla stydlivá, teď bude hvězdou večírků. Jestli kdy byla šprtka, teď bude nejzábavnější holka široko daleko. Jestli kdy byla vyzábělá a nemotorná, teď se bude pohybovat s grácií modelky. Neexistuje proměna, kterou by nedokázala dovést do zdárného konce. Tady ne. Ona své spolubydlící donutí, aby ji měly rády, ať to stojí, co to stojí.

Žena za stolem jí podala obálku.

„Klíč je uvnitř, má milá, číslo 402,“ řekla.

Aubrey jí poděkovala a vlekla se i s taškou zpátky do haly a po schodech nahoru do čtvrtého patra. Před dveřmi pokoje číslo 402

se na chvilku zastavila, aby popadla dech a dodala si odvahy. Když otevírala obálku, aby vyndala klíč, dveře se rozletěly dokořán a vyběhla z nich žena ve středním věku, která se ohlížela přes rameno a chrlila ze sebe něco španělsky.

„Mami, dávej pozor!“ řekla jí dívka s tmavými vlasy a chytila ji za rukáv, aby Aubrey nesmetla. „A mluv anglicky.“

Byla to spolubydlící s brýlemi, ovšem teď už brýle neměla. Měla překvapivě hezké tmavé oči a sebevědomý úsměv. Byla velice pěstěná – dokonalé vlasy i líčení, sexy tříčtvrteční kalhoty a naškrobená bílá košile –, což Aubrey okamžitě přimělo zaměřit se na své pomačkané cestovní oblečení a zplihlé vlasy.

„Jennifer?“ zeptala se Aubrey.

„Jen Jenny, Jenny Vegová. Matka je právě na odchodu,“ řekla. Matka k sobě Aubrey přivinula v srdečném objetí.

„*M'ija, cómo estás?* Moc ráda vás poznávám. V neděli přijít na oběd, ano? Udělám *pasteles*.“

„Ona nechce přijít na oběd, mami.“

Aubrey ve skutečnosti chtěla – v tom objetí jí vyhrkly slzy, které mrkáním rychle zaháněla, když se snažila vymanit –, ale měla takový pocit, že pro budoucí vztahy s chladnou a superpěstěnou Jenny bude lepší, když to neřekne.

„Proč ty tak zlá?“ řekla paní Vegová své dceři.

„Nejsem zlá. Už musíš jít, to je celé. Uvidíme se v neděli. Miluju tě.“ Jenny matku přezíravě políbila a lehce ji odstrčila.

Paní Vegová s reptáním odkráčela a Jenny podržela dveře, aby Aubrey mohla vejít dovnitř.

„Jsem Aubrey, mimochodem.“

„To mi došlo. Bez rodičů? Máš kliku,“ řekla Jenny a rozhlížela se po chodbě.

„Přijela jsem až z Nevady, takže...“

„No jo, jasně. To jsi psala v tom dopise.“

„Tys dostala můj dopis? Tak proč jsi...?“

„Dostala jsem ho před týdnem. Celé léto jsem byla na takovém motivačním outdoorovém táboře v Adirondacks.“

„No páni. To zní dobře.“

„Bylo to ve skutečnosti úplně trapné. Ale vypadá to dobře v životopisu. Tak pojď dál, provedu tě. Dorazila jsi poslední, takže dostaneš jen zbytky, bohužel, ale pořád je to hezké. Myslím na kolej.“

Aubrey vzala tašku a vešla do kouzelného obývacího pokoje. Jejich pokoj se nacházel v nejvyšším patře pod sedlovou střechou a měl dřevěné podlahy a krásná vikýřová okna. Aubrey se s vyvalenými očima otáčela kolem dokola a snažila se to nějak pobrat.

„Pěkné, že? Ale ten gauč trochu smrdí,“ řekla Jenny a nakrčila nos. Jenny sama voněla nějakým svěžím jarním parfémem. „Asi bych sem mohla opatřit něco lepšího z obchodu od rodičů. Jsem odsud, jestli ti to ještě nedošlo.“

„Odsud?“

„No, víš, jak to je. Univerzitní města mají dva druhy lidí – ty z univerzity a místní. Vyrostla jsem tady ve starém dobrém městečku Belle River ve státě New Hampshire, což by byla dokonalá prdel světa, nebýt Carlisleovy univerzity. Narodila jsem se v jejím stínu, jak se říká. Ale mí rodiče s univerzitou nemají ani zdaleka nic společného. Mají železářství.“

„No to je úžasné. Závidím ti.“

„Závidíš mi, že jsem odsud? Tak to fakt nemáš co. Univerzita se na nás místní dívá skrz prsty, chápeš. Carlisle je jako parádní trip. Však uvidíš. Ti *lidi* – no, to ti povím,“ řekla Jenny a obrátila oči v sloup.

„Co tím myslíš?“

„No třeba *Kate*. Přijela první a zabrala si jednolůžák, i když v dopise z ubytovacího jasně psali, že máme čekat a společně se

rozhodnout, kdo si vezme který pokoj. Takže ty a já holt budeme spolu na dvoulůžáku, ať se nám to líbí, nebo ne. A takových věcí je tu plno. Víš, lidi jsou tu hrozně do sebe zahledění, v klidu po sobě šlapou.“

„Možná si myslela, že by nám nevadilo být spolu na dvoulůžáku.“

„Proč by nám to jako nemělo vadit? Samozřejmě že nám to vadí.“

„No tak o tom možná vůbec nepřemýšlela.“

„Jo, a přesně to se ti snažím říct.“

„Ale jsem si jistá, že kdybychom s Kate promluvíly...“

„Prosím tě, už jsem to zkoušela. Byla naprosto neurčitá a sladoučká, jako že vůbec nechápe, s čím mám problém. Houby. Věděla naprosto přesně, co dělá. Myslí si, že pro ni žádná pravidla neplatí, a realita je taková, že to tak opravdu je. Ona je Kate *Eastmanová*, chápeš, jako od Eastman Commons? Jako *prezident* Eastman?“

„Prezident – kdo?“

„Její děda nebo tak něco, možná praděda, byl prezident univerzity. Její táta je členem správní rady. Jejich jméno je tady napsané na *barákách*. Chápeš, co chci říct?“

„Ona tu teď ale není, že?“ Aubrey se ustrašeně rozhlédla, bála se, aby je neslyšela a aby vztah právě s touhle vysoce postavenou osobou nevzaly za špatný konec.

„Neboj,“ řekla Jenny, „běžela pryč, jakmile jsem jí vmetla do tváře to s tím rozdělením pokojů. Ale já už toho nechám. Určitě si chceš vybalit.“

„Ne, mně to nevadí, vážně. Jen mám velkou radost, že jsme se konečně seznámily.“

„To je milé,“ řekla Jenny a Aubrey v jejím hlase slyšela blahosklonnou povýšenost. Ale nejspíš byla jen paranoidní.

Dvoulůžkový pokoj byl prosvětlený a prostorný a měl vikýřová a střešní okna. Aubrey se hrozně líbil, ale nic neřekla, aby nevypadala trapně. Jenny se zdála být tak přátelská a špatný tah z Aubreyiny strany by ji mohl odradit. Dvoulůžkový pokoj měl všechno dvakrát – dvě stejně široké postele, dva dřevěné pracovní stoly s židlí, dvě police, dvě vestavěné šatní skříně. Jenny si zabrala tu polovinu pokoje, ve které byla postel ve výklenku a bylo v ní o maličko více prostoru. (Aubrey to už už chtěla okomentovat, protože přece z logiky toho, co Jenny sama říkala, měla počkat, až jak se dohodnou... Ale držela jazyk za zuby. Nedráždí hada bosou nohou.) Jenny měla povlečení s levandulovými a bílými tečkami a na posteli byla hromada polštářů v různých odstínech levandulové a fialové. Nad postelí byla nástěnka plná barevných fotek Jenny s kamarády a rodinou. Nad stolem byla druhá nástěnka, tentokrát pečlivě upravená, s orientačním rozvrhem a seznamem kurzů, všechno bylo úhledně zvýrazněné růžovou barvou. Stolní lampička měla stínítko, které bezvadně ladilo s přehozem na posteli, a pod postelí a na skříní byly roztomilé plastové krabice – také v levandulové barvě –, které vypadaly, jako by je osobně vybíral náročný designér.

„Máš překrásné věci,“ řekla zaskočená Aubrey.

V životě by ji nenapadlo, jak bohatí lidé tu budou. I holka z tohohle městečka byla bohatá. Každý dolar z Aubreyiných peněz, které vydělala na studium, byl určen na výuku. Nejspíš si bude muset co nejdřív najít další brigádu, jestli chce s těmito lidmi udržet krok.

Jenny přejela pohledem Aubreyiny odrbané džíny, staré conversky a tmavě zelenou armádní tašku na zemi.

„Podívej, jestli sis třeba něco zapomněla, stačí říct, protože v obchodě toho máme spoustu,“ řekla Jenny.

Nechtěla být nezdvořilá, ale soucit v jejím hlase byl doslova hmatatelný. Aubrey Jennyinu nabídku proti své vůli chvíličku